

ארכיון

עתון ההעיבה
גבעת חיים

עלון לזיג

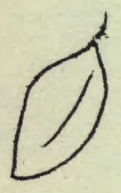
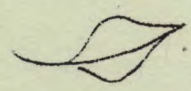
מס' 113 / 2

התאריך: יום שישי, 3 פבר' 61.
י"ז טבח תשכ"א.

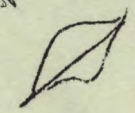

אחז במדבר נטע ארז.

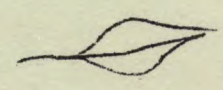
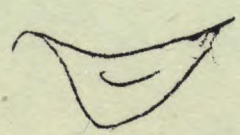
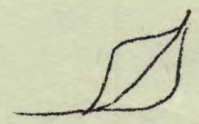
שיטה והדס ועץ שמן

אשים בערבה ברוש

תדהר ותאשור יחדיו

מעט מדי מחשבה ומקום מוקדשים בעלומים ל-
שטח הלימודים, והכרחי הוא הדבר שנדון
ככל האפשר גם בזאת. הנה למסל כעת קבלה
החופעה של אי הכנת סיעורי בית, ממדים
נרחבים מדי, ועל כן צריך לבקר.

ר 23

החופעה

אי הכנת סיעורי בית זה סימפטום של

ירידת המחח הלימודי ופריקת העול, יש לציין

שחופעה מדאיגה זו מחגלית בעיקר בכיתות הגבוהות, סצריכות להוות את עמוד
הסדרה של החברה. כאן חסרה לגמרי הרגשת האחריות הקולקטיבית של בוגרי
בית הספר. הדבר פוגע גם ישירות בלימודים של הכנה ככלל, ע"י כך שהמשימות
לא מוכנות במועדן, או שחומר מתעכב בגלל הצורך בהסברה נוספת, והדבר מביא
נזק רב יותר לתלמיד המתרטל עצמו, כי סיעורי הבית הם השלמה, ביסוס ושי-
נון יתר לחומר הנלמד בכחה, וכן נתינת הזדמנות לתלמיד לפיתוחו ע"י
חסיבה ופעולה עצמית.

עוד אספקט חשוב לדבר, אנו נמצאים במסגרת של בית ספר קיבוצי
שהגיע בדרך עבודתו, רבת השנים לשיטת ה"חינוך החופסי" והאימון המלא
בתלמיד.

אי הכנת סיעורי הבית פוגמת ביסודות אלו, ומתפרסת ממילא כמעילה באימון
אשר תולים בנו.

אנו כבר מבוגרים, ועלינו להבינן שהלימודים לא נוצרו להכעיסנו, כי
אם מטרתם לתת לנו פרק בהלכות החיים.

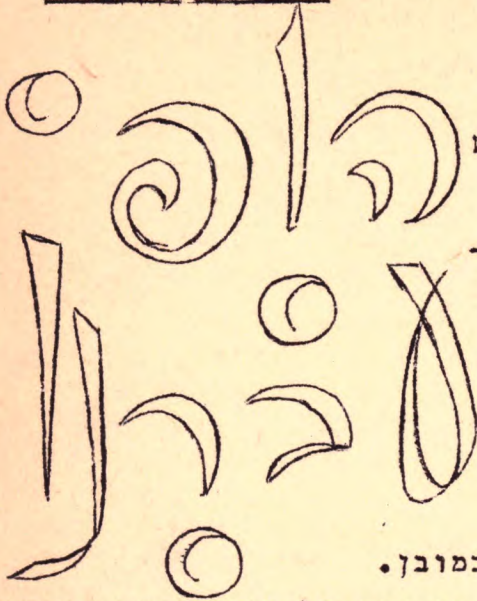
אי הכנת סיעורי בית היא חסרת מרות ח ב ר ת ל ת, והדבר
מדאיג לכשעצמו.

האבות

כי

האבות

שכבת נעורים/התיכונים.

* התזמורת שלנו הופיעה לפני מורי מוסיקה של החנועה הקיבוצית, כדי להדגים בפניהם צורת "תזמורת תלמידים".

*** בכלל עמד החודש בסימן מוסיקה, צלילי מז- צארט המרטלטים הצליחו לחדור היטב לאוזניהם ולבם של הגברים הנוקשים ביותר ביננו. והשירים שליוו את החקופה הפרו-ממלכתית של ישראל, הוכיחו שליחס לא נס עדיין.

מוצאנו ו"היה היו זמנים" הנפיעו אצלנו מעל גבי הקליטנים ביוזמה ועדה הרבוח, בערבים נפרדים כמובן.

*** החקים יום עיון איזורי לכיתות י' ו"א, בו דנו על בעיות הדור והנוער. החברה התחלקו לחוגים, שבמסגרתם התנהלו הבירורים והשיחות. לסינום נערכו משחקי כדורסל, שחמט, הפסדנו כמובן פעם נוספת, ומסיבה. ***... וחזרנו עיפיים, רצוצים וכואבים, אך מרוצים.

כיתות י' ו"א.

***** הוחלט לבער כל טיפה טבק מהשכבה, ובעיקר אח מה שסביב לטבק. זאת בשיחה חברה אחת, ובשניה נסתה הזדמירות להגיע לכלל דיון בחברה "על מהנתה של חברה ילדים בקיבוץ", אך לא מצאה מספיק רצון לכן, הוחלט להמשיך לנסות. ***** חודשה מסורה טו בשבת ע"י נטיעת שתילי חרובים לאורך כביש הגישה למשק. קדה לנטיעה טכס קצרצר

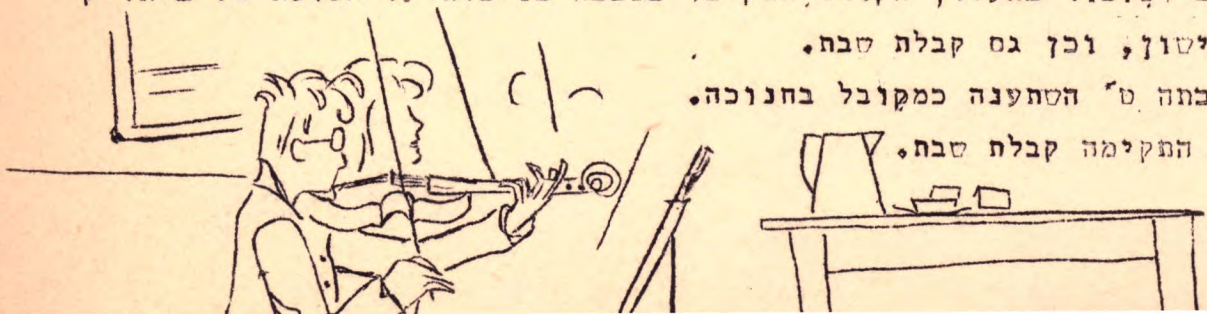
***** נתן זכה בטוטו לגביע המדינה, יש להגיש לו את השוקולד ממנה אחת של רות, ביום שתחקבל המנה בשעה 10⁰⁰ או בשעה 4⁰⁵ ליד הצריף הגדול, כפי שהוסכם מראש.

***** המועדון קופא על שמריו. (העיתונאים אצל א. הרדיו אצל א. והכעס אצל א.).

שכבה בינונית/הגדיים.

* הוחלט שאין נוסעים למשחקי כדורגל בעת הלימודים ("למרות שזה גורם חינוכי הנוסא אופי לתומי"). כן הוחלט לקיים קבלת שבת. * דמותה ועבודתה של הנריטה סולד הועלו במסיבה על הנוסא "עלית הנוער", כן נערכה קבלת שבת.

*** כפי שזכור מהעלון הקודם, החקינו בשכבה מסיבות על הנוסאים: ביאליק ואפריים קישון, וכן גם קבלת שבת. *** כחה ט' השתענה כמקובל בחנוכה. ***** החקיקמה קבלת שבת.

יום העיון

מה נתן לנו יום העיון? ומה בעצם צריך לתת?

שתי שאלות אלו עלו לפנינו, ולמעשה נסארו פתוחות גם לאחר סיומו.

מה צריך לתת לנו יום העיון? עד כמה שהדבר נראה מסונה כיום, רב בני המס-קים חיים בתוך "החממה" שלהם, ומציאים את אפס החוצה (לא רף באופן מעשי) לעיחים רחוקות מאד. במצב זה, כאשר אנו מוקפים מילדותנו באנטי קיבוץ, ומכירים רק את ההוני שלנו - ההוני הקיבוצי, נראה הביח והקיבוץ בכלל כמרכז, שמסביבו מסתובב הכל. קימת התחושה של גודל וכח. ואם נשים לב ניוכח שלציתים רחוקות מאד מופיעה בשיחות שלנו נימה של ביקורת על היסודות של חיינו, על הדרך הקיבוצית בכלל. קימת ביקורת, ואפילו חריפה, על תופעות שונות במסק, על שיטות עבודה, יחס אל אנשים במסק ועד לתפריט של יום יומי. אולם זהו הגבול, הביקורת אף פעם לא מע-מיקה ובסופו של דבר נסארת דרך חיינו תמיד כמשהו מובן מאילו, שאין להרהר ולערער עליו.

הרגשה זו היא כמובן טבעית וטובה, וטוב היה אילו היחה נשמרת גם הלאה. אולם מה לעשות, והעולם הוא גדול, ומגיע בכל זאת הרגע, ומוכרחים לצאת מהחממה ולפתוח עינים. ואז מתקבל פתאם רושם מוגזם לצד ההפוך. החברה יוצאים לצבא או לשליחות בעיר, ואז כאשר במסך יום שלם הנך פוגש עשרות עירונים, וכל אדם "נורמלי" מסתכל עליך כעל "יצור משונה" עוברת אותך ההרגשה, שהנך מוכרח להסביר את עצמך, בתיזה שהיא צורה. אובדת לפתע הרגשת הכח. הקיבוץ נראה לך כמו שהוא מסתקף על לוחות הסטטיסטיקה - אי בודד וזעיר בתוך ים גדול של עולם זר, ואז קימת הסכנה שנחחיל להסתכל גם על עצמנו מנקודת המבט של "העולם הגדול" - יצורים משונים, שמקדישים את כל חייהם למען אידיאה דמיונית ומיושנת. תפקיד יום העיון הוא קודם כל להפגיש אותנו עם נקודת הסקפה אחרת (ורצוי לא עם "שחקנים" אף על פי שהם לפעמים די טובים), אלא עם אנשים מתנועות אחרות. ואז אולי גוכל לציין לעצמנו, אצלם אנחנו עומדים, והזעזוע יתרום בסופו של דבר להרגשת בלשחון אמיחה ומבוססת יותר.

מכיון שאנחנו בכל זאת מאמינים במה סכתוב "בדפים" (החברה שהסתתפו בדיונים ודאי מבינים למה הכונה), נוכל להתמודד גם אף כח חזק. ומוטב שכסו מאה מול אחד, מאשר אח"כ אחד כנגד מאה.

ולבסוף, מה נתן לנו יום העיון?

קצת מהפגישה עם הבעיות, אולם בצורה "סקטה" מדי. העבודה בחוגים, שהיחה מנוחקת לגמרי "מהאירוע" הצטיינה באחדות דעות מוחלטת, והפכה לדפדוף בדפיה, ולהוצאת מסקנות טבעים הסכמנו אתן עוד לפני העיון.

בכל זאת, טוב שנפגשנו - חברה מאלעה מסקים, לשיחה שמתנהלת בדרך כלל בחוג צר של כחה או שתיים, ובסיכומו של דבר גם "הדפדוף" אף פעם לא מזלך. דברים אלו נאמרו כבר פעמים רבות, אך כמו שסיכמנו ביום העיון:

"ישן, ובכל זאת... נכון".

יום העיון, מטרותיו והשגיו.

מטרות יום היום היו א; הפקיד הנוער הישראלי.

ב; רחיקה חבריה בין המסקים: גליל-ים, שפיים, רמת-
הכובס, גבעה חיים, והחלפת דעות על המצב החברתי
במסקים הנ"ל.

יום העיון נפתח באירוע, שבו חברה מסלנו גלמו נערים מכל השכבות, בעלי
סאיפות ונטיות אישיות. האירוע נסתיים בטאלה פתוחה, ואחריו התחלקנו לחוגים -
בהם הצטרכנו לדון על הנושא, ולהגיע למסקנות.

הבעיות העיקריות שעמדו על סדר היום בחוגים היו:

1) מדוע אנחנו כיום נוטה להיות חיים קלים, לאידאליים פרטיים, ללא התחשבות
בצרכים החוביקטיביים של המדינה?

2) מה המדיניות הכלכלית בארץ? מדוע היא שלילית בנקודות מסוימות, ואיך ניתן
לתקנה?

3) מה הם עודפי החקלאות? לגבי איזה שכבות בעם יש עודפי חקלאות? ואיזה
שכבות אינן נהנות בכלל מתוצרת חקלאית בגלל חוסר אמצעים?

4) תופעת הבריחה מלימודים שהארץ זקוקה להם, ללימודים עיוניים שהארץ כיום
אינה זקוקה להם, והתוצאה - עזיבת הארץ בגלל רוח יחר במקצועות הנ"ל.

5) מהו צבא הקבע כיום? ומי נשאר בו לעומת שנים עברו?

כל הבעיות הללו בוררו תחת הכותרת "הקיבוץ". כיצד רמת החיים שלנו יכולה
לפתור את הבעיות הנ"ל? מה הקיבוץ פותר כיום? ולמה צריך הקיבוץ לשאוף, ובאיזה
נקודות נכשל?

כאשר נגענו בבעיה הקיבוץ צצו עוד נקודות שבתחילה לא חשבנו שיועלו, עבודה
בקיבוץ, עבודת הנער ביחס לנער בעיר, איזה "שכר" בן קיבוץ מקבל בעבודתו, ול-
עומת זאת השכר שנער בעיר מקבל.

כן נגענו במקצת בלימודים במסק, באיזה מידה הם משיגים את שאיפותינו, ומה
יש עוד לתקן בכדי להגיע לשלמות הרצויה. אך עיקר הבירור נסוב על בעיותיה של
הארץ, וכיצד הצורה הקיבוצית תפתור אותה.

כדי להקל עלינו חולקו חבורות שדנו בכל השאלות הללו, ואחרי שעינו בהם,
נסינו להעלות ולהתמודד עימן ולנתחן. בנקודה זו נכשלנו במידה מסוימת לפי
דעתי, אבל הגנף שהיתה בדבר, היא שקשה לנו להתמודד נגד דברים שאנחנו מסכימים
אחם. ברוב החוגים או בכולם, אף אחד מביננו לא התנגד לדעות המוסכמות, אפשר לקבל
זאת, אושכולנו קיבוצניקים 100%, ומסכימים עם הכל, או שפשוט החברה החבישו
להתבטא במידה וזה נגד לרוח הכללית.

נכון הדבר, שאפילו אם ישנם דברים כבר ידועים, יש להבהירם ולחזקם. אך
במסגרת זן של חברה שלא מכירים אחד את השני, במידה כזו שיוכלו לדבר ולברר דב-
רים באופן חופשי, קשה להגיע לכך.

דעתי היא שרצוי לימי העיון ובכלל לפגישות כגון אלה, כאשר אנו צריכים
להתמודד בדעות הנוגדות אותנו, את צורת חיינו, יש להביא נציג מהכח הנגדי שהוא
יכול לתקן את הבעיות ביתר ראליות, ולא כפי שאנו רואים אותם, ואז יהיה יותר
פל לפתח ונרותו ואולי יותר קשה להתמודד ונדי

(המשך)

דבר זה מפתח ומרחיב את אופקינו הצרים, ומביא בפנינו בעיות שלא חמיר הכרנו אותן, ואולי מעלה בעיות שאף פעם לא שמענו עליהם. פגישה כזו יכולה להגיע להישגים הרבה יותר חשובים ורציניים מאשר הגענו עליהם ביום העיון. במידה וקשה לארגן את יום העיון בצורה שהצעתי, רצוי בכל זאת להמשיך בצורה זו של ימי העיון וכך לברר וללבן בעיות שמדי פעם מטרידות אותנו. אפרת (י"א).

"האיחוד עם האיחוד"

לפני כמה שבועות הוזמנה כיתהנו לגבעת-חיים אשדוד, למסיבה מסופת של כיתות י"א ממסקי האיחוד באיזור. אומר את האמת שהחברה לא שמחו להזמנה זו, אלא להיפך, ולא סתם מתוך התנגדות למטהו מסותף, אלא פשוט מתוך נסיון של הצליח.

לפני כשבתיים, החלטנו ביוזמתנו, ליצור קשרים עם הכתה המקבילה לנו באיחוד. בפעם הראשונה אנחנו היינו המארחים, והערב די הצליח. בפגישה השניה הם היו המארחים, והיא נכסלה. כאשר הגענו אליהם לא מצאנו אותם בבית, והמסיבה כלל לא הייתה מוכנה. זו הסיבה שכאשר הוזמנו בשניה, לא שטנו להשתתף במסיבה. מובן שלחלק מאתנו קרץ הסרט שהחקים באוחר ערב, וכך קשה היה להתארגן וללכת. אך בכל זאת לאחר פניות חוזרות ונשנות מצד המארחים הצלחנו להתארגן... והלכנו.

במסיבה זו השתתפו ארבע כיתות י"א. הורגשה אורה שונה מהאורה במסיבות אצלנו, והחברה יצאו בלתי מרוצים. למרות שלדעתי, בתור פגישה ראשונה, לא היינו צריכים לקנות לפחות מזה.

לדעתי, חשוב מאד לקיים פגישות מעין אלו בין הזרמים הקיבוציים השונים, ולשטט קצת את המחיצה בין המסקים, שבעצם אינה צריכה להיות. ולמרות שדעתנו על חברות האיחוד אינה חיובית ביותר, נחנץ לקיים פגישות ומפעלים משותפים אשר יחברו ויוסיפו הרבה לכל חברה, אך הן צריכות להתקיים רק אם יהיה הרצון לכך. שרה (י"ב).

הזאולוגיה של הנגב.
 ~~~~~

לפי הצילומים של "פוטו אשכנזי" אפשר לחשוב שהנגב מאוכלט מאד, ושהנוף האופייני לו, הם "חיות המין האנושי".

בחירת ועדת עלון

צפי
הצעירים
בחרו

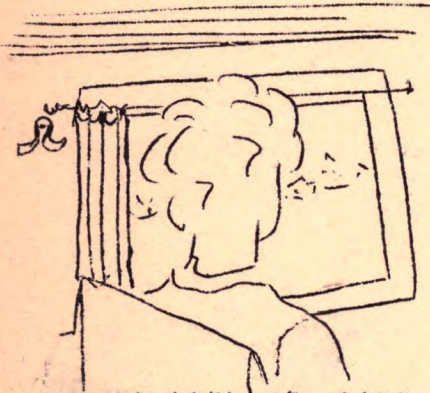

שקט הס, דממה בכחה. והנה נשמע קולה של האחראית לבחירה: נא הגישו הצעות לבחירת הועדות. והשקט שהיה, נהפך להמולה, זה מציע את זה, וזה דוקא רוצה את זה. עד שפתאם בתוך הצעקות נשמע קולה של חברת ו. כחה: שקט!

ושוב שקט, ונכתבו על הלוח יעקב וגם גח, אבל הבנות לא מותרות, כי גם הן חובות להיות. ואחרי הרבה צעקות, נבחרות גם בנות, זה מכריז שהוא כבר לא יכתב אף פעם, מכיון שחברו, לא כתב דוקא אותו.

ובסוף נסתימה הבחירה, וכולם נסתלקו לחדר האכילה. ועל הלוח נשאר רק עוד כתובות, את מי אפשר לבחור. ובסוף אחרי שבוע, שוב חלוי עתון הקבוצה. יעל (ז').

הנסיעה לצפת

נסעתי לצפת עם אסתר מהגרעין. הדרך לשם הייתה יפה, עברנו בין הרים קרחים וחומים ומסולעים, נראתה רק צמחיה קטנה. ראיתי גם הרים ירוקים ויעים יזח, עליהם גדלו שיחים קטנים ופרחים. בדרך הנסיעה ראיתי גם את הר מירון (שאגב הוא ההר הגבוה ביותר בארץ).

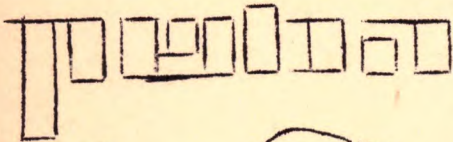
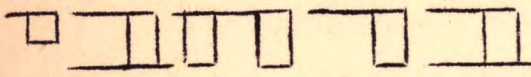
האנושיות המשיך לעלות ולרדת עד שראינו מרחוק את צפת. הכניסה לעיר פתאומית, על ההר בנויים כבר הבתים הראשונים של צפת. בצפת ישנם בתים ערביים וסמטאות צרות, יש בצפת גם מגרסי משוקים בכדור, בחי ספר היכונים רחוקים מבתי המגורים. עליתי למצפה ששם הוקמה מצבה לזכר הלוחמים שנפלו בצפת. ממנו אפשר לראות יפה את העיר והסביבה.

ברחובות צפת ראיתי אנשים אדוקים ההולכים עם תלבושת שחורה, וכובעי "סטריטל"

"עת לטעת ולשתות"

כשר

השיר השני מגיע לקיצו, ופימו הולך וקרוב סופו של החלק השירי של טקס זה. למרגלות הגורן, ערוכים בשורות, שורות, חברי המקהלה (הילדים) ומחממים את האוירה החגיגית בסיך עונתי נוסף. הקהל מצטרף לה לקו השני של המזמור.

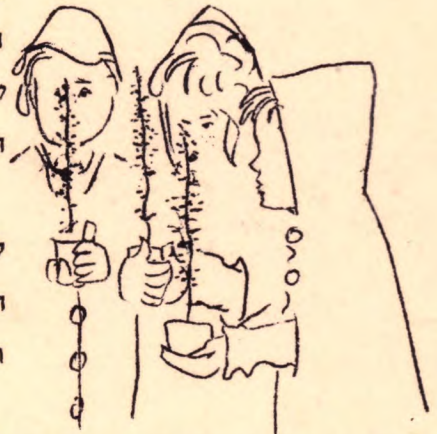
חצי גורן גדול ורחב מתוח לרגלי הגורן: הורים של חברי המקהלה, אחיהם הגדולים והקטנים, שארי בשר, וסתם אחרים עם ייחוס מסויים.

האדמה, שלאחרי הגסס, ספוגה במימיו האחרונים

של "מעלה", אך אוירת הגסס נדחת במהרה ע"י שיר אביבי נוסף. דברי ברכה גם מקומם אינו נפקד, והם מושמעים ממרכז הגורן.

עבים שחורקים מכסים מלמעלה את חכלת השמים, הם שטים באיטיות כבדה, ומצילים בגופם את הארץ. רוח קלילה נושבת ממערב ושורקת בינות לעצי המחט המתוחים כנגדה. ציפורי ציוץ משמיעות את קולותיהן, ועפות בעליזות. מנגד בולטים הסדות הירוקים בגווני הירוק שלהם, ומרחיקים אותנו עד לקצה הראות, עד לאופק הכחול של ההרים. עם שתילים צעירים ביד מופיעים זה אחר זה ילדי הכתות הנמוכות. הם ינצאים ובאים מצידו המזרחי של הגורן (מקס), וממשיכים לנוע לכיוון שדה הנטיעות. "עוד פעם!" קריאה זו נישנת וחוזרת, ואנו מדקלמים את דברינו, ועונים למקהלת הדיבור של הילדים, בדברים שכנגד.

ילד קטן, פניו זורחים, מביט בהערצה מהולה ביראת כבוד, בשתיל הרוך שבידין. כמותו ישנם רבים, והם הולכים בראש, כשהקהל המאות נשרך אחריהם. שטח הנטיעות נמצא בסוף הדרך, ועד שאנו מגיעים אליו, אנו חולפים על פני פי בורות חפורים בצידי הכביש.

מזג אויר נאה לטיול, אכן, הכביש גם הוא נח להליכה. כך נמשכת ההליכה ומקרבת את הראשונים לשטח הנטיעות. חלקו הגדול של הכביש כבר מאחורינו, הבורות רעבים לעצים.

חזיונות עומדים לנגד עיני ומספרים לי על טן שבט. תמונות תמונות, מופיעות ונעלמות, כל אימת שרוצה אני לראותן. סיפורי תנ"ך קדומים, עלילות גבורה הקשורות ליום הנטיעות, תמונות תמונות. "הנטיגה החלה". זרם חוגגים בא מהסוף והחל לתפוס את מקומותינו בבורות הראשונים. חוסר סבלנותינו דחף אותנו לבור הראשון שלרגלינו... אך לא הנא כבר תפוס. היסוס קל זה, מוציא מידנו את האפשרות לתפוס עוד שני בורות נוספים. בשעסה מהירה הגענו עד לבור הבא, כשלידו מונח, שכוב על הקרקע, "שתיל לא קטן". כך לפחות הסחנו לעצמנו (במקרה הרע), לא לבכות על עץ קטן שמה. הומק של למעלה מ-10 שנים עזר לנו לסיים את הנטיעה בצורה נאה ומהירה. אלא על גודל ההבדל שבין חלקת בור לבין גומה קטנה ושתיל בתוכה.

דמדומים.

עונים באים עם ערב

מחדפקים על לב בלי הרף

על כנפי משב עצבת

אל הלב ציגה נושבת.

באלפי גוני קדחת

גסיסחו של גן משכת

על עצים נוגה מוח

בצבעי פריחת אלמות.

א.

קיבלתי על עצמי לנסות לארגן סדרת מאמרים על הנושא המוסיקלי, מעל גבי העלון. סדרה זו יכולה להכילה בחוכה נושאים מוסיקליים שונים, שעלולים לעניין כל אחד בפני עצמו, סוג מסוים של חברה. הקושי בזה היה לעלות נושא מסוים שיכול לעניין את כולם יחד. החלטתי הפעם להגיש לפרסום החברה את הקרוב ביותר לנו, ואח"כ להתפרט על נושאים יותר רחוקים ורחובים.

הנושא הפעם הוא: פעילות מוסיקלית בשכבת נעורים. סאלה ראשונה העומדת

יטירות לנושא היא: איזה אופי צריך להיות לה? וכיצד היא תתבצע?

להבהרת העניין אני רוצה להגדיר כמה מושגים, "פעילות מוסיקלית" - במושג

זה איני מתכוון לשמיעת קפריסין, ראמאללה או שאר תחנות בידור, (אם כי אני לכשעצמי

איני מתנגד לזה) זו לא פעילות מוסיקלית לדעתי.

פעילות מוסיקלית הוא מושג שכלולים בו כהלכה למעשה

דברים רבים. לדוע שלשכבה ישנו חוג מוסיקה דל וקטן,

המסתכם בכמה בנות, האם לזאת קרא פעילות מוסיקלית?

והיכן יתר החברה? היכן אלה שלא עוסקים בשטח מוסי-

קלי? שלא עוסקים בנגינה, או בסירה. או במחזור מנגי-

נות, האם שמיעת יצירות מוסיקליות בעלות ערך, עם

הסבר נכון ומתאים, האם זהו טורח וסבל "מבוגר"

בן 18 - 16 לא יכול לשאת?

מקלה: מקלה החטיבה של גבעת הים מתכנסת (מבחינה כמותית) לפני מצב רוח.

לעיתים ישנו מוצע מקבל על הדעת, אך לעיתים משמעם מהמועדון רק הסופרן

והאלט, זה "האם" הבריאה של בני כחה ס'. האם לא לכבוד, יחשב הדבר, שלחטיבת

בני גבעת הים ישנה מקלה מאורגנת, מסוימת וקבועה? (שלא לדבר על זרמה והפע-

לות מוסיקלית שהמקלה מכניסה).

(המשך)

אלה הם שני שטחי הפעולה המוסיקלית הגדולים שמאפשרת הנהלת ביה"ס. אך בזה לא מסתיים העניין, אם נצא מההנחה שהמוסיקה חשובה לאדם מבחינה רוחנית, ואפילו מבחינה חומרית. הרי ששני דברים אלה אינם יכולים לספק את הדרישה המוסיקלית. ובכן מה עוד?

מקהלות כליס, הצריכות להתארגן מתוך החברה. וכן שמיעה מוסיקה טובה ביחד, וניתוחה. כל זה מביא להוצאות חיוביות של כנשר שמיעת המוסיקה של הילד. יחס רציני כלפי אננות זו, הערכתה והכרעה מקרוב. היות ובהעדף כל מוסיקליות, תוכנו הרוחני והחומרי של האדם הוא יבש, ומחוסר איכות תרבותית. כל זה רק מבחינה חברתית, קולית, והאזנתית. יש להתיחס גם למוסיקה מבחינה כלית, כלומר - תזמורת, נגינה יחדיו של רבעיות ונגינת יחיד. באם למישהו מהחברה יש הצעה לנושא, או לויכוח מוסיקלי כל שהוא מעל דפי העלון, יוכל להגיש אותם, למען העלאת רמת המדור והוצאתו מגדר של הרצאות מוכתבות לתחום של מדור ביטוי לכלל.

מנשה (י"ב).

(המשך: עת לטעת ולשחול).

אך מעניין אותנו, מהיכן בא להם, לשתילים, הרצון להשתל דוקא במיזור של קו-צים, אך אין להאשים. כעת הורחקו הקוצים במרחק הדיסקוס, אך אנו מקוים שיקלטו, ויגדלו, ויפארו ביופים, כמתייחס הגדולים, את ביהנו. כתבנו הנודד.

מפרוטוקול שיחת חברד.

העיסון הופיע הסנה בחברה בממדים גדולים והובא לשיחת חברה. כל אחד מהמעטנים הובא לפני החברה כדי שינמק את מעשיו לטלילה או לחיוב. להלן קטעים ממה שנאמר בשיחה:
נאוה: לעמוד בהחלטות החברה קשה יותר באופן אישי מאשר בפומבי, ולכן צריך להתגבר על העיסון, לפני שהוא נעשה בפומבי.
דינה: אינני מכחישה שאני מעטנת, ואני יודעת שהחברה מתנגדת לעיסון, אך אינה יודעת למה, והמעטנים רק כאילו עברו על החוק, כי החברה בכל השנים הקודמות, לא נתנה מספיק את ידה לחיסול העיסון.
אפרת: מדברי דינה מסתמע שהעיסון הוא רק מבחינה עקרונית, ז.א. היות מעטנת בגלל שאין חברה.
דינה: אני מעטנת לא בגלל שאין חברה. אך אני מרשה לי את זה בגלל שאין חברה שחע-מוד נגדי.
רחל: אינני חושבת שבגלל שאין חברה זו סיבה לעיסון.

סיכום השיחה.

אין מעטנים.

החברה מקבלת באימון את ההודעה של החברה המפסיקים לעסן, קוראת למעטנים להפסיק, ולמוטדות החברה להמשיך ולהאבק.

אנחנו בארץ והטיול

טיולי הטרטרות של כיתות י' - י"א, נערכו הקנה באיזור המכתשים. מטלול הטיול היה מחושב היטב, וכלל את המקומות היפים ביותר. המטלול החלק לסני' חלקים: החלק הראשון, שהיה הקשה ביותר, החל ממיצד מוחילה, שבמכתש רמון, סיור באגן הניקוז שלו, רמת עובדה (עין זיק, עין עקב, עין מור) וכלה בטדה בוקר, כמו כן ביקרנו גם בעיר הנבטית עובדה, אשדוד וסחורה לאתונה.

חלקו השני של הטיול, החל בנסיעה למכתש הגדול, עם הליכה לאורך נחל ירקעם, ירודה בנקב-אל-יהוד, נחל ציץ ומסם להר-ההר ועין עקבים. נכנסנו למכתש הקטן, ועלינו ממנו למיצד צופית שעל כביש סדום. החלק השני של הטיול היה הקל והיפה ביותר.

טיולי הטרטרות נערכים חמיד במסגרת של שני מסקים המטילים יחד. לדעתי, זה נוהג טוב, ובעל ערך, אך הפעם, מטום מה, הצירוף בין המסקים לא עלה יפה, והטיול בכללו לא עמד בסימן של מורל גבוה. העדר המורל וההוי המסוחף הספיעו על היחסים עם בארי, אשר יכלו להיות טובים ומוצלחים יותר. פגישות חברה ליד מדורה בערבים התקומו לעיתים רחוקות, ובהסתתפות דלה. אך בדרך כלל האוירה הייתה טובה, וכך הרוח החברית והעזרה ההדדית. הרכבו של צוות המדריכים היה טוב, וכך האירגון. קיבלנו הסברים מלאים על הטופוגרפיה והגיאולוגיה של האיזור, ומעט על הבוטניקה במקום. דבר שפגם מאד בטיול היה חוסר משמעת. זה התבטא בכך שחברה עברו על משמעת מים, או שניסו מדי פעם לעבור את המדריך שהלך בראש ועוד. דבר זה הווי צריכים לחקן ע"י הסברה, למען נבין ונקיים את המשמעת מחוך הכרה, ואיזמים לא היו במקום. הטיול בכללו לא היה קשה, היה יפה ומהנה, ואם גם היה קשה למספר חברה, הרי שכולם חזרו הביתה מרוצים.

יותם (י"א).

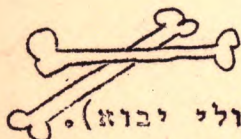
עלילות דליה ובנימין במערת הקברים

של שבטי הכדואים בנגב

החזוק והקר. (אין לדמותם לירון זהבי וחמר).

דליה ובנימין מצאן במיצד מוחילה מאורה חת קרקעית חמה ונוחה לשנת הלילה. כשחזרו הביתה וספרו בין יתר החויות את הפרט הנ"ל, נזכר מישהו מכתה י"ב, שבטיול לפני שנתיים הוצאו בדיוק מאורה שלש גולגלות.

(משך אולי יבוא).

מ ל כ א ש